

SURETU JUNUS KAPTINA 10

E zbritur në Meke pas sures Isra, ajete: 109

Sikurse edhe kaptinat e tjera të zbritura në Meke, edhe kjo shtror çështjen e themeleve të besimit islam, siç është besimi në Zotin që është një, në librat e shpallura, në të dërguarit, në ringjalljen dhe në përgjegjësinë. Në përgjithësi sugjeron besim ndaj shpalljeve qiellore, e veçanërisht besim ndaj Kur'anit famëlartë, vulës së librave të zbritura dhe mrekullisë së përjetshme gjatë tërë jetës së kësaj bote.

Në fillim kjo kaptinë parashtron çështjen e shpalljeve dhe të të dërguarve, si rregull e ligj i të madhit Zot, që nuk la popull pa i dërguar pejgamber, prandaj idhujtarët kurejshite nuk do të duhej të habiteshin pse në mesin e tyre dërgohet pejgamberi i fundit, Muhammedi a.s.

Mandej, më mënyrë bindëse, përshkruan cilësitë e Zotit Krijues, i cili, sipas dëshirës së vet sajoi gjithësinë me të gjitha qeniet dhe sendet në të. Të kësaj se edhe Kur'ani është një nga veprat e Zotit fuqiplotë dhe si i tillë është mrekulli e përjetshme dhe e pa konkurrencë prej kujt do tjetër.

Në këtë kaptinë u bëhet një vështrim edhe ngjarjeve dhe tregimeve të disa pejgamberëve si të Nuhut, Musait dhe të Junusit e popullit të tij. Për rastin karakteristik të Junusit dhe të popullit të tij, kjo kaptinë quhet me emrin "Junus".

Përveç çështjeve të tjera, të cilat kjo kaptinë i rrah në mënyrë të hollësishtme, në fund të saj i drejtohet urdhëri Pejgamberit tonë që t'u përmbahet në përpikëri dispozitave të shariatit islam, të jetë i durueshëm, i qëndrueshëm dhe i fortë ndaj vështirësive që do t'i paraqiten gjatë jetës për në rrugën e Zotit.

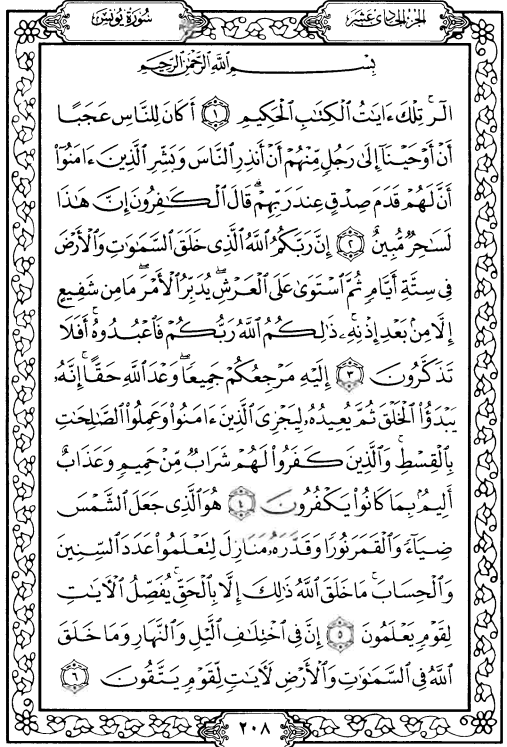
SURETU JUNUS

Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!

1. Elif, Lamë, Ra. Këto janë ajete të librit të pacenueshëm.

2. A ishte çudi për njerëzit, që Ne një njeriut nga mesi i tyre i thamë: Tërhiqjau vërejtjen njerëzve, kurse ata që besuan gëzoi se me të vërtetë kanë pozitë të lartë të Zotit i tyre. E ata që nuk besuan thanë: "S'ka dyshim, kjo është një magji e vërtetë!"

3. Vërtetë Zoti juaj është Allahu, i cili

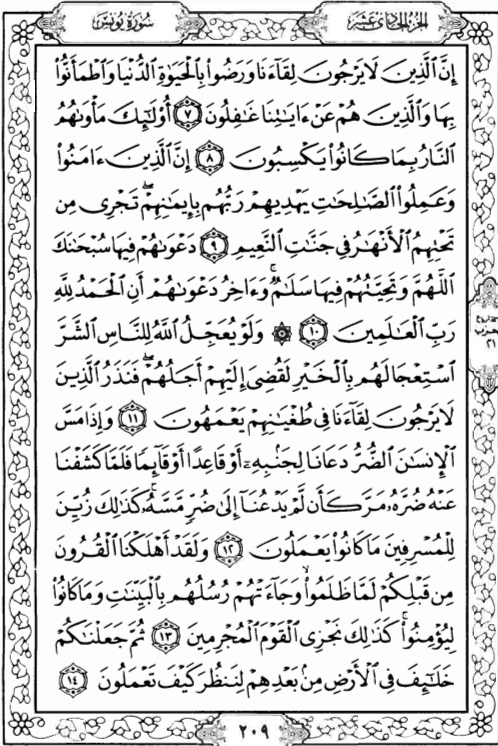

krijoi qiejt e tokën brenda gjashtë ditësh e pastaj qëndroi mbi Arshin; Ai rregullon gjendjen. Ndërmjetësues nuk do të ketë vetëm poqese lejon Ai. Ky, Madhëria e Tij është Allahu, Zoti juaj, pra adhurone Atë! A nuk merrni mësim?

4. Kithimi i të gjithë juve është te Ai, premtimi i Allahut, është i vërtetë. Ai e filloi krijimin e pastaj e përsërit atë për t'i shpërblyer me të drejtë ata që besuan dhe bënë vepra të mira. E për ata që mohuan, ka pije të valë dhe dënim të dhembshëm, për shkak se ata mohonin.

5. Ai e bëri diellin shudritës, e hënën dritë dhe asaj (hënës) ia caktoi fazat, që ta dini numrin e viteve dhe llogarinë. Allahu nuk krijoi këtë për tjetër, pos me qëllim të caktuar. Ai ia sqaron argumentet një populli që kupton.

6. Në ndërrimin e natës e të ditës, dhe në çka krijoi Allahu në qiejt e në tokë, vërtetë ka fakte për njerëzit që kanë droje.

7. Ata që nuk presin takimin Tonë, që janë të kënaqur me jetën e dynjasë dhe kanë gjetur prehje në të, dhe ata që janë indiferentë ndaj argumenteve tona.

8. Vendi për të tillët është zjarri, për shkak të asaj që punuan.

9. E ata që besuan dhe bënë vepra të

mira, Zoti i tyre, për shak të besimit të tyre i udhëzon në xhennet të begatshme në të cilët rrjedhin lumenj.

10. Lutja e tyre aty është: “I lartë je o Allah!”, e përsëhendetja e tyre është: Selam! dhe lutja e fundit e tyre: “Falënderimi i qoftë Allahut, Zotit të botëve!”*

11. Sikur Allahu t’ua shpejtonte njerëzve pranimin e kërkesës për të keqen, ashtu si e pranon shpejtimin e kërkesës për të mirën, atyre do t’u përfundonte afati (i vdekjes). Po Ne, ata që nuk janë të bindur se do të vijnë para nesh, i lëmë të bredhin në mashtrimet e tyre.

12. E kur njeriun e godet dëmi, ai na lut qoftë shtrirë, ulur ose në këmbë, e kur Ne ia largojmë të keqen atij, ai vazhdon, sikurse të mos na ishte lutur fare për dëmin që e pat goditur. Kështu kriminelëve u duket mirë ajo që veprojnë.

13. Ne kemi shkatërruar gjenerata para jush (o idhujtarë), pse bënin krime dhe pse nuk besonin, edhe pse të dërguarit u erdhën me argumente të qarta. Kështu i shpërblejmë Ne njerëzit kriminelë.

14. Pastaj juve ju bëmë zëvendësues pas tyre në Tokë për t’ju parë si do të veproini.

* Zoti xh. sh. dërgoi pejmamberë te çdo popull, dërgoi edhe te mekasit që t’i udhëzojë dhe t’ua tërheqë vërejtjen për rrugën e gabuar që kishin marrë se do të digjeshin në zjarrin e xhehenemit, e atyre që ndjekin mësimet e Zotit, do të shpërblehen me xhennet.

Idhujtarët mekas, nuk munden ta kuptojnë këtë ligj të Zotit dhe nuk munden ta kuptojnë se një njeriu të mesit të tyre mund t’i vijë shpallja nga Zoti, e pasi që ajo i erdhi dhe nuk arritën të mohonin, atë e quajtën magji.

Zoti që ia shpalli Kur’anin Muhammedit, është i gjithfuqishëm; Ai e krijoi ekzistencën brenda gjashtë dite. Po të donte do ta krijonte për një moment ose për më gjatë, por Ai deshi ta krijojë për gjashtë etapa. Ai nuk pati as nuk ka nevojë për vend, por pasi krijoi gjithësinë qëndroi mbi Arshin. Para krijimit të gjithësisë, nuk pati nevojë për vend, nuk pati nevojë as pas krijimit; po përse atëherë tha: qëndron mbi Arsh? Kjo është punë e Tij, e askujt tjetër!

Ai i shpik krijesat, i zhduk ato, e sërish i rikthen për t’i shpërblyer a ndëshkuar. Ai krijoi diellin e shkëlqyer, vezullues dhe hënë dhe ndritshme me anën e së cilës njerëzit dinë të llogarisin kohën. Ai bëri që nata e dita të ndërrohen njëra me tjetrën për të mirën e njerëzimit.

15. Dhe kur atyre u lexohen ajetet Tona të qarta, ata që nuk e besojnë takimin Tonë (ringjalljen), thonë: “Sillna një Kur’an tjetër, ose ndryshoje këtë!” Thuaj: Mua nuk më takon që ta ndryshoj vetë, unë përcjelli vetëm atë që më shpallet, unë nëse kundërshtoj Zotin tim i frikësohem dënimit të një Ditës të madhe.

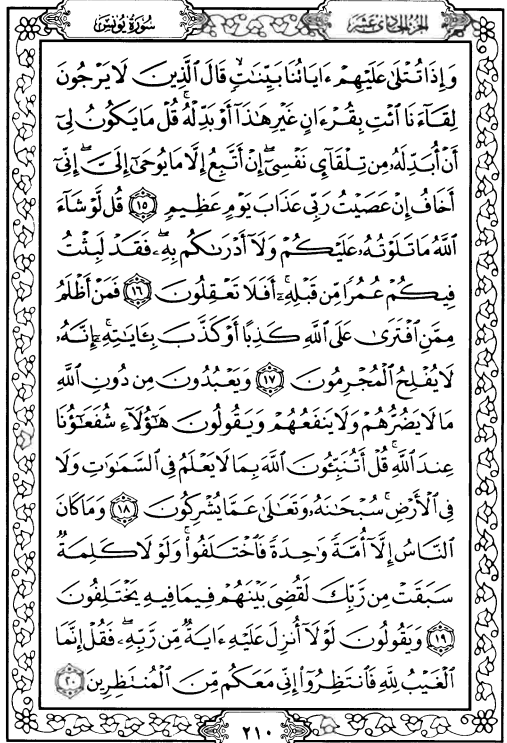
16. Thuaj: “Sikur të kishte dashur Allahu, unë nuk do t’ua kisha lexuar juve atë, as nuk u kisha njoftuar me të. Unë para tij kam jetuar një kohë në mesin tuaj (as nuk kam ditur as nuk kam lexuar), a nuk mendoni?”

17. A ka më mizor se ai, që shpif ndaj Allahut gënjeshtër ose përgënjeshtrohet faktet e Tij? Mëkatarët vërtet s’kanë për të shpëtuar.

18. Ata pos Allahut adhurojnë çdo gjë që nuk u bën dëm as dobi atyre, e thonë: “Këta janë ndërmjetësuesit tanë te Allahu!” Thuaj: “A po e informoni Allahun me diçka që Ai nuk di se ç’ka në qiej dhe në tokë?” I pastër është madhëria e Tij nga ajo që i shoqërojnë!

19. Njerëzit nuk ishin tjetër pos të një feje, e u përçanë. E sikur të mos ishte caktim i hershëm nga Zoti yt, do të përfundohej (me dënim) mes tyre, për atë që ishin të përçarë.

20. Dhe thonin: “Përse nuk i vjen atij (Muhammedit) ndonjë mrekulli nga Zoti

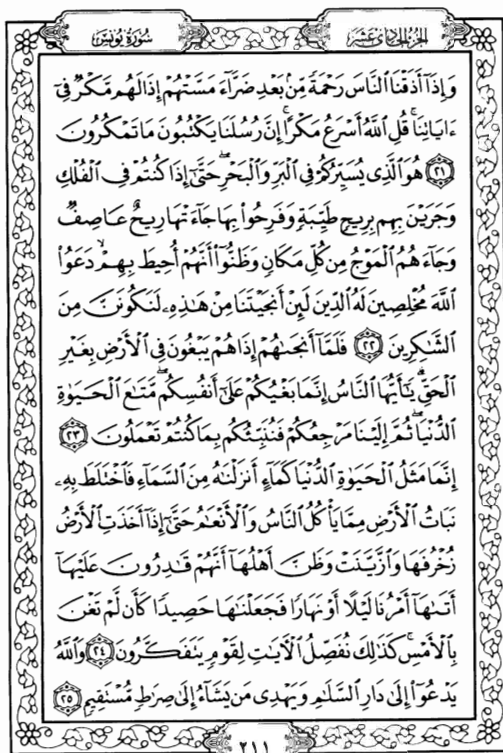
i tij?” Po ti thuaj: “E fshehta është (çështje) vetëm e Allahut (ai sjell mrekulli). Prandaj, ju pritni se edhe unë së bashku me ju po pres!”*

Kur njeriu vështron fuqinë dhe mjeshtërinë e Zotit, nuk është për t’u habitur pse Ai ia shpalli Kur’anin Muhammedit dhe përmes tij na njoftoi se vend i kundërshtarëve është xhehenimi, e vendi i respektuesve xhenneti, në të cilin xhennetlinjtë për shkak të kënaqësisë e përjetimeve të të mirave madhërojnë Allahun, përshëndesin njëri-tjetrin dhe falënderojnë Zotin e gjithësisë.

* Ndodh që njeriu të jetë i hidhëruar ndaj vetes ose ndaj dikujt, e të kërkojë prej Zotit ndonjë të keqe për veten ose tjetrin. Mirëpo, Zoti mëshirues nuk e pranon atë lutje, që ta shkatërrojë atë, kundër të cilit bëhet lutja, duke ditur se lutësi do të tërhiqet prej asaj po sa t’i kalojë hidhërimi. E kur është fjala për lutjet për të mira, ato me të shpejtë i pranon, prandaj kjo është një e mirë e madhe për njerëzit nga i Madhi Zot.

Njerëzit me karakter të dobët janë të atillë që kur i gjen ndonjë gjë e pakëndshme, e lusin Zotin në të gjitha gjendjet, e kur ua largon ai atë të keqe, harrojnë Zotin. Kjo është dobësi e njeriut, besimtar ose jobesimtar.

Idhujtarët mekas nuk mendojnë se shumë popuj para tyre ishin shkatërruar, e do të shkatëroheshin edhe ata, poqese nuk do të ndiqnin rrugën e drejtë. Ata i thonin Muhammedit: na e sill një libër tjetër që nuk i përqesh zotat tanë, ose ndrysho ato pjesë ku përqeshen zotat tonë e lavdëroi ata. Muhammedi ju tha: Unë nuk e shpika Kur’anin, ju e dini se katërdhjetë vjet isha me ju e nuk u thash asgjë, sepse as nuk kam ditur gjë, tash më mësoi Allahu, prandaj po

21. E kur Ne ua dhurojmë njerëzve mëshirën pasi t'i ketë goditur e keqja (skamja), kur qe ata u bëjnë hile argumenteve tona. Thuaj: "Allahu është më i shpejti në ndëshkim". S'ka dyshim, përcjellësit tanë (melaiket) regjistrojnë atë që po thurri ju.

22. Ai (Allahu) ua bëri të mundshëm udhëtimin në tokë e në det, deri kur jeni në anije që lundrojnë me ta (me udhëtarët) me anë të një ere të lehtë dhe janë të lumtur me të (me erën e lehtë), ia beh një ere e fortë dhe nga të gjitha anët rrethohen

ju kumtoj ato. Shpallja është çështje e Zotit e jo imja.

Prej Ademit e deri në kohën pak para Nuhut, njerëzit ishin të një besimi, e kur u shfaq ndër disa besimi i kotë, Zoti dërgoi Nuhun e pas tij edhe të tjerët, sepse vendimi i Zotit në ezel ishte të mos i shkatërrojë menjëherë kundërshtarët, andaj i la të jetonin deri në një kohë.

Idhujtarët mendonin se mrekullia është vepër e Pejgamberit, ndaj, kërkonin ndonjë mrekulli fizike. Ajo është vepër e Zotit, të cilën e shfaq Ai atëherë kur do.

nga valët dhe binden se janë të shkatërruar, e lusin Allahun pa farë përzjerje të idhujve (duke thënë): Nëse na shpëton nga kjo (katastrofë), ne do të jemi gjithnjë falënderues!"

23. E kur Ai (Allahu) i shpëtoi ata, ja, ata veprojnë mbrapshtë në tokë, pa arsye. O ju njerëz! Kryeneçësia juaj është vetëm kundër vetes suaj, është përjetim i jetës së kësaj bote, pastaj kthimi juaj është te Ne, e Ne ju shpërblejmë për veprimet tuaja.

24. Shembulli i jetës së kësaj bote është si i një shiu që e kemi zbritur nga qielli, e me anën e të cilit gërshetohen bimët e tokës (mbijnë dhe shpeshetohen të gjitha llojet) prej nga hanë njerëzit e kafshët, deri kur toka të ketë marrë stolinë e vet dhe të jetë zbukuruar (me bimë, pemë e behar), e banorët e saj të mendojnë se janë të zotët e saj, e asaj i vjen urdhëri ynë, natën ose ditën, Ne e bëjmë atë (të mbjellat) të korrur sikurse të mos ekzistonte dje. Kështu Ne u sqarojmë faktet njerëzve që mendojnë.

25. Allahu thërret për në xhennet, dhe atë që do, e vë në rrugë të drejtë.

26. Atyre që bëjnë vepra të mira, u takon e mira (*xhenneti*) e edhe më tepër (*e shohin Allahun*). Fytyrat e tyre nuk i mbulon pluhuri i zi as nënçmimi, ata janë banues të xhennetit, aty janë përgjithmonë.

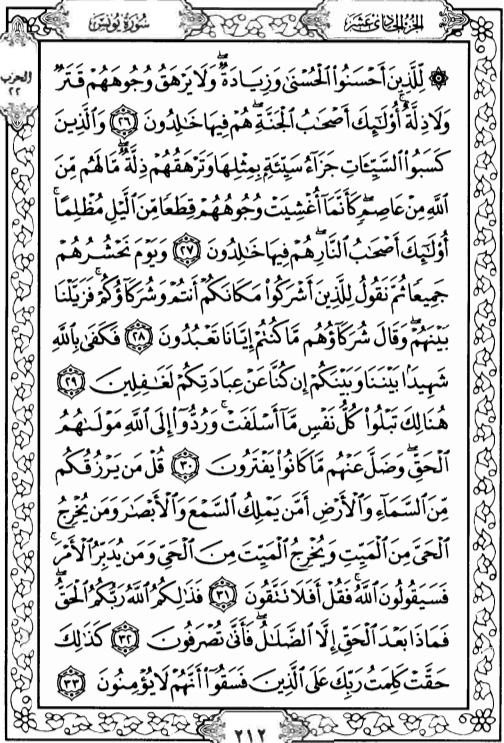
27. E ata që bëjnë të këqia, dënimi i së keqes është aq sa është ajo, ata i mbulon poshtërimi. Ata nuk mund t'i mbrojnë kush nga Allahu, fytyrat e tyre, porsì t'i kishte mbuluar ndonjë copë e errët e natës. Ata janë banues të përjetshëm të zjarrit.

28. Atë ditë i tubojmë të gjithë, ndërkaq atyre që i kanë bërë shok Allahut u themi: "Rrini në vendin tuaj, ju dhe idhujt tuaj!" Ne ndajmë ata. E idhujt e tyre u thonë: "Ju nuk na adhuruat ne!"

29. Allahu na mjafton si dëshmues mes nesh e jush (*kështu u thonë idhujt idhujtarëve*). Ne nuk dimë gjë për adhurimin tuaj ndaj nesh (*ne nuk dëgjojmë, nuk shohim e nuk kuptojmë*).

30. Aty, në atë vend, secili njeri provohet me atë që e ka bërë më parë dhe kthehen te Allahu, Sundimtari i tyre i vërtetë dhe humb (*shkon huq*) prej tyre ajo që trillonin (*se do t'u bëjnë shfatë*)*.

31. Thuaj: "Kush ju furnizon me ushqim nga qielli e toka, kush e ka në dorë të dëgjuarit e të pamët (*tuaj*), kush e nxjerr të

gjallin nga i vdekuri dhe e nxjerr të vdekurin nga i gjalli, kush rregullon çdo çështje?" Ata do të thonë: "Allahu". Ti thuaj: "A nuk i frikësoheni?" (*dënimit*).

32. E ky është Allahu, Zoti juaj i vërtetë. Pas të vërtetës nuk ka tjetër pos iluzione, e si po ia ktheni shpinën (*të vërtetës*)?

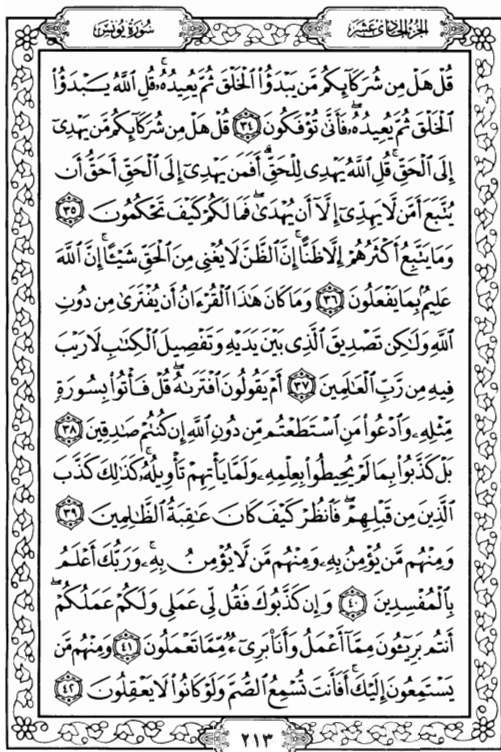
33. Kështu është pra, vendimi i Zotit tënd kundër të shfrenuarve, pse ata nuk besojnë.

* Idhujtarët mekas qenë sprovuar me një skamje disa vjet rresht. Kërkuan prej Pejgamberit t'i lutet Zotit dhe i premtuan se do të besojnë. Kur u fali Zoti rahmet, shi, ata sërish e vazhduan rrugën e tyre të gabuar, duke përgënjeshtuar argumentet, por melaikëve, përcjellës të njeriut, nuk u shpëton asgjë pa evidentuar.

Të frikësuarit në anije, të cilët i humbën të gjitha shpresat për shpëtim, i drejtohen me lutje Allahut, pse njeriu është i gatuar në atë mënyrë që kur këputen lidhjet e tjera, i kthehet Zotit të vërtetë. E kjo bën të kuptohet se bindja ndaj Zotit është e ngjeshur në shpirtin e çdo njeriu, por duke u mbështetur në lidhjet e tjera, largohet për një kohë nga ajo bindje.

Kur njerëzit begatohen, zbukurojnë mjetet e kësaj jete, u mbushet mendja se janë të zotët e çdo gjëje dhe e harrojnë Zotin, prandaj i gjen e keqja.

Turpësia më e madhe për ata që pos Zotit luten edhe ndonjë send tjetër, është ditën e kijametit, kur sendet të cilat i luten dhe që priten prej tyre ndonjë ndihmë, refuzojnë se kanë qenë të adhuruar prej tyre, dhe atyre u shkon lutja kot.

34. Thuaj: “A ka prej idhujve tuaj ndokush që ta fillojë krijimin e mandej atë (pas vdekjes) ta rikthejë?” Thuaj: “Allahu e nis krijimin dhe sërish e rikthen. Si i largoheni pra, së vërtetës?”

35. Thuaj: “A ka ndokush prej idhujve tuaj që ndonjë të humbur ta drejtojë në rrugën e drejtë? Thuaj: “Vetëm Allahu udhëzon në të vërtetën. Atëherë pra, a është më e drejtë të shkohet pas atij që udhëzon në rrugën e drejtë, apo pas atij që nuk udhëzon, (sepse nuk mund ta udhëzojë as

vetveten) vetëm nëse prej dikuj tjetër udhëzohet? Ç’është me ju? Si gjykoni?”

36. Shumica e tyre nuk përkojnë tjetër pos supozim, e supozimi nuk është asgjë ndaj të vërtetës. Allahu di shumë mirë për atë që punojnë.

37. Nuk është e logjikshme të mendohet se ky Kur’an është i trilluar prej dikujt pos Allahut, por është vërtetues i asaj (shpalljes) që ishte më parë, dhe sqarues e komentues i librit. Nuk ka farë dyshimi se është (i zbritur) nga Zoti i botëve.

38. Përkundër kësaj, ata (idhujtarët) thonë se atë e trilloi ai (Muhammedi). Ti thuaj: “Sillne pra ju një kaptinë të ngjashme me këtë, madje thirrni kë të doni në ndihmë, pos Allahut, po qe se jeni të drejtë në atë që thoni”.

39. Por ja, ata përgënjeshtroan atë (Kur’anin) pa e kuptuar dhe pa ju ardhur shpjegimi i tij. Po kështu, gënjenin dhe ata që ishin më përpara. Shiko si ishte përfundimi i zullumqarëve.*

40. Ka prej tyre (te të cilët u dërgua Muhammedi) që e besojnë atë (Kur’anin), e ka prej tyre edhe asish që atë nuk e besojnë. Zoti i njeh më së miri kokëfortit.

41. Po nëse ata të përgënjeshtrojnë ty, thuaj: “Mua më takon (shpërblimi nga) vepra ime, e juve veprimi juaj, ju nuk përgjigjeni për atë që bëj unë, e as unë për atë që bëni ju.

42. Ka prej tyre që të dëgjojnë (kur lexon, por formalisht). A mund të bësh të shurdhëtin të dëgjojë, edhe kur ata nuk kuptojnë?”

* Të gjitha mjetet për jetesë janë dhuratë prej Zotit, si nga toka siç janë bimët, shtazët, shpezët, si nga brendia e saj siç janë mineralet, burimet etj. Të tilla janë edhe ato që vijnë nga qielli si shiu, rrezet e diellit, ndriçimi i hënës etj. Të gjitha këto ndikojnë në jetën e njeriut. Këtë do të duhej ta kuptojë çdo mendje e shëndoshë, mirëpo, duke e ditur Zoti, për shpirtin e sëmurë të disave, vendosi që ata të mbesin në errësirë, andaj ata nuk do të besojnë.

Vetëm Allahu ka fuqi të japë jetë në fillim e pa kurrfarë shembulli të mëparshëm, pra ka fuqi ta përsërisë atë edhe pas zhdukjes së saj. Prej një pike ujë, njeriu i gjallë, prej jobesimtarit, besimtar dhe anasjelltas, është fuqi e mjeshtëri vetëm e Zotit.

43. Ka prej tyre që të shikon ty (duket se po të shikon). A mund ta udhëzosh ti të verbërin, kur ata nuk shohin (të vërtetën)?

44. Allahu nuk u bën asgjë të padrejtë njerëzve, por ata i bëjnë të padrejtë vetes së tyre.

45. (Përkujto) Ditën kur i tubojmë ata, (atyre u duket) sikur nuk qëndruan (në dynja) vetëm një moment të ditës, atëherë njihen mes vete. E, vërtet, kanë dështuar ata që nuk besuan këtë prezencë para Allahut, edhe nuk gjetën udhën e drejtë.

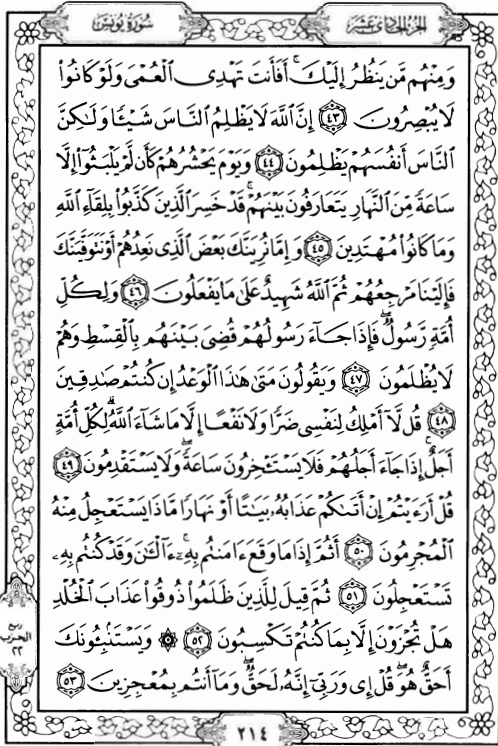
46. Nëse ta bëjmë të mundshme të shohësh diçka nga (dënimi) që u premtuam atyre (mirë), ose ta marrim shpirtin ty (kurse ti nuk sheh gjë), e ardhmja e tyre është vetëm te Ne. Allahu është dëshmues i asaj që punojnë.

47. Secili popull kishte të dërguarin e vet, e kur u vinte i dërguari i tyre bëhej gjykimi i drejtë mes tyre, atyre nuk u bëhet padrejtësi.

48. Ata thonë: “Kur do të jetë ky premtime (dënim), nëse jeni të drejtë ç’ka thoni?”

49. Thuaj: “Unë nuk mund t’i sjellë vetes sime as dëm as dobi, pos atë që dëshiron Allahu”. Çdo popull ka fatin (e caktuar), e kur të vijë afati i tyre, ata nuk mund ta vonojnë as për një moment e as ta ngutin.

50. Thuaj: “Më tregoni, nëse u vjen dënimi i Tij natën ose ditën, e çka i shtyen

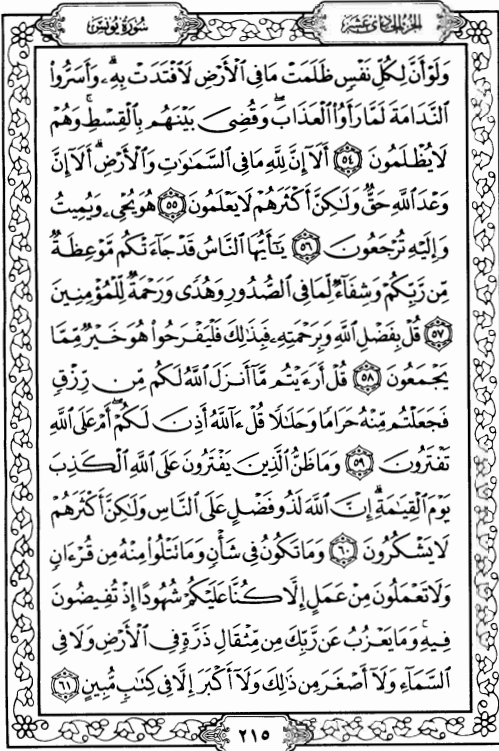
të nguten për të, kriminelët?”

51. A pasi që të ndodhë (dënimi) do të besoni atë? A tani! (po besoni), e ju ishit ata që kërkonin t’u vijë më shpejt?

52. Më vonë (në ditën e kijametit) atyre që bënë zullum u thuhet: “Shijoni dënimin e përjetshëm!” Mos jeni dënuar më shumë se ç’keni merituar?”

53. E ata kërkojnë t’u tregosh (e do të thonë): a është e vërtetë ajo (që thua për dënimin)? Thuaj: “Po, pasha Zotin tim, ajo është më se e vërtetë, dhe ju nuk do të mund ta pengoni kursesi.

Për shkak se mësimet e Kur’anit nuk shkonin sipas dëshirave të idhujtarëve, ata përpiqeshin t’ia humbin shenjtërinë e tij, duke thënë se vetë Muhammedi i shpiku ato dhe nuk janë prej Zotit, edhe pse e dinin mirë të vërtetën. Edhe sot ka asish që dëshirojnë rivedimin e dispozitave të Kur’anit, vetëm pse nuk përputhen me epshet e dëshirat e tyre. Gabim i madh është edhe kur disa mësues fetarë mundohen t’i përshtatin kuptimet e Kur’anit me kuptimet e ndonjë dijetari. Të gjitha mendimet e njerëzve duhet të mbështeten në Kur’an, e jo Kur’ani të mbështetet në to.

54. Secili njeri që ka dëmtuar vetën (duken mosbesuar), po të ishte e tij çdo gjë që ekziston në tokë, ai do ta flijonte atë (për të shpëtuar). E kur e shohin dënimin, ata fshehin dëshprimin (nga hutia). Atëherë bëhet gjykimi i drejtë mes tyre, dhe atyre nuk

u bëhet padrejtë.

55. Veni re! Nuk ka dyshim se gjithçka që gjendet në qiej e në tokë është e Allahut! Kini kujdes. Premtimi i Allahut është më se i vërtetë, por shumica e tyre nuk e dinë.

56. Ai jep jetë dhe vdekje, dhe vetëm te Ai do të ktheheni.

57. O ju njerëz! Juve ju erdhi nga Zoti juaj këshilla (Kur'ani) dhe shërimi i asaj që gjendet në kraharorët tuaj (në zemra), edhe udhëzim e mëshirë për besimtarët.

58. Thuaj: “Vetëm mirësisë së Allahut dhe mëshirës së Tij le t’i gëzohen, se është shumë më e dobishme se ajo që grumbullojnë ata.

59. Thuaj: “Më thuani, atë që Allahu ju dha si ushqim (të lejuar), e ju nga ai diçka bëtë të ndaluar e diçka të lejuar?” Thuaj: “A ju lejoi Allahu ju, ose ju i shpifni Allahu?”

60. Po çfarë është mendimi i atyre që i shpifin Allahut, për ditën e kijametit? Allahu është dhurues i madh ndaj njerëzve, por shumica e tyre nuk falënderojnë.

61. Ti nuk angazhohesh me asnjë çështje, nuk lexon nga ai pjesë nga Kur'ani dhe nuk bëni ndonjë vepër, vetëm se Ne jemi prezentuesit tuaj, kur ju ndërmerrni atë. Zotit tënd nuk mund t’i fshihet as në tokë e as në qiell as sa grimca e as më e vogël se ajo e as më e madhe, por vetëm sa është evidentuar në librin e sigurt.*

* Zoti xh. sh. i tregon Muhammedit për llojet e kundërshtarëve të Kur'anit. Disa edhe pse dëgjojnë thëniet e Kur'anit, ato nuk kanë ndikim te ta, andaj shqisa e tyre është e topitur si te i shurdhëti, sepse ata edhe duke i parë faktet e misionit pejgamber të Muhammedit, nuk i kundrojnë si duhet ato ngase edhe zemrat i kanë të verbëra.

Muhammedit i thuhet se mund të ndodhë që ndonjë dënim t’i kapë sa je gjallë, e ndoshta jo, por si do që të jetë, ato do të tubohen para Zotit ditën e gjykimit dhe do ta përjetojnë dënimin që e kërkojnë. Kur e shohin dënimin besojnë, por pa dobi, sepse atëherë nuk vlen ai besim.

Të gëzohesh për të mirat që na i dhuroi Zoti, është e udhës. Një nga mirësitë më të mëdha, është dërgimi i Muhammedit pejgamber dhe rahmet për çdo send, prandaj gëzimi për ardhjen e Muhammedit, është gjë e porositur sipas ajetit 58.

Allahut nuk mund t’i fshihet sendi më i imët, nuk mund t’i fshihet as ai send që tash për tash nuk është në gjendje ta shohë asnjë lloj mikroskopi. As sendi më i madh nuk mund t’i fshihet. kjo nuk është thënë shkel e shko, por ka një domethënie të madhe, sepse syri i njeriut ose vegla optike më e përsosur, nuk mund ta përfshijë e ta shohë një send të madh në tërësi. Ia sheh një pjesë ose disa, e jo krejt atë. Vetëm Zoti është Ai të cilit nuk mund t’i fshihet asnjë pjesë e ndonjë sendi, sado i madh të jetë ai.

62. Ta keni të ditur se të dashurit e Allahut (evliatë) nuk kanë frikë (në botën tjetër) e as kurrfarë brengosje.

63. (Ata janë ata) Të cilët besuan dhe ishin të ruajtur.

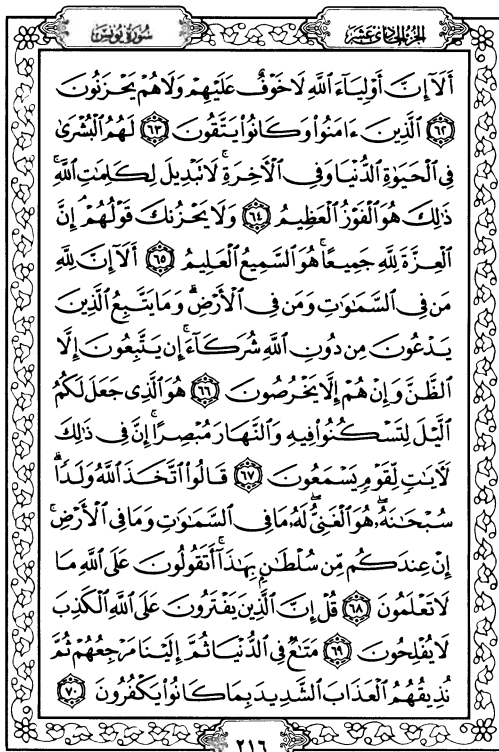
64. Atyre u jepet myzhde në jetën e dynjasë (në çastin e vdekjes) dhe në jetën tjetër (për shpëtim dhe xhennet). Premtimet e Allahut nuk mund të pësojnë ndryshim. E, ai është sukcesi i madh.

65. Po ty mos të mendojnë thënie të tyre. E tërë fuqia dhe ngadhënjimi i takon vetëm Allahut. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

66. Ta keni të ditur se gjithçka që është në qiej e në tokë janë në pushtetin e Allahut (pra, edhe idhujtarët). E ata, që pos Allahut adhurojnë, në të vërtetë nuk janë kah pasojnë zota, ata nuk janë kah pasojnë tjetër pos supozimeve dhe nuk janë tjetër vetëm se gënjejnë.

67. Ai (Allahu) bëri për ju natën që në te të pushoni, e ditën të dritshme (të shihni). Në këtë (që bëri) vërtet ka argumente për një popull që dëgjon.

68. (Pas të gjitha argumenteve) ata (jobesimtarët) thanë: “Allahu ka fëmijë”. Larg asaj është Allahu, Ai s’ka nevojë, e Tij

është ç’ka në qiej dhe ç’ka në tokë, ju nuk keni argumente për këtë (që ta thoni), a thoni për Allahun ç’ka nuk dini?

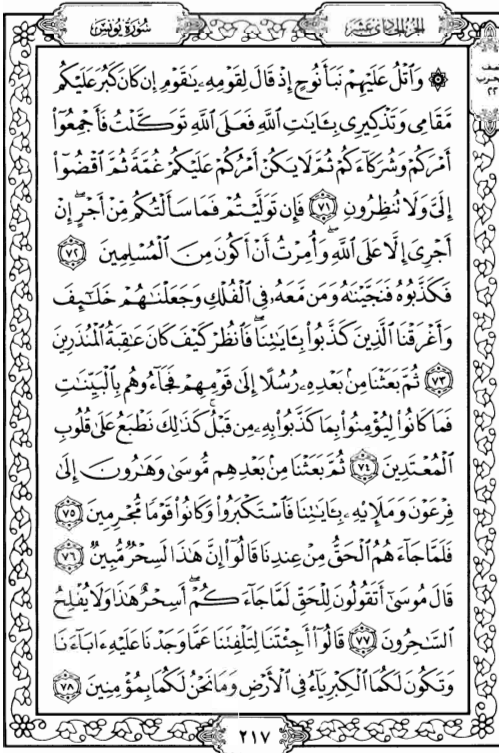
69. Thuaj: “Ata që trillojnë gënjeshtëri për Allahun, nuk kanë për të shpëtuar”.

70. Ata kanë një përjetim në dynja, pastaj kthimi i tyre është vetëm te Ne, e Ne do të bëjmë që ata të shijojnë dënimin e dhembshëm për shkak se nuk besonin.*

* Evlija është besimtarë i përpikët. Në një hadith thuhet: “Janë disa robër të Allahut, të cilët nuk janë as peygamberë e as dëshmorë, për pozitën e tyre që ua ka dhuruar Allahu, u kanë lakmi edhe peygamberët edhe dëshmorët!” Shokët i thanë: “Na trego kush janë ata? Çfarë vepra kanë bërë? E të dijmë edhe ne. Peygamberi atëherë tha: “Njerëzit që janë dashur mes vete për hir të Allahut dhe të fesë, pa pasur mes vete afërsi farefisnore, as pa favorizuar njëri-tjetrin me pasuri, pasha Allahun, fytyrat e tyre janë dritë, janë në vende të ndërtuara nga nuri, nuk frikësohen kur njerëzit bringosen... pastaj ai lexoi ajetin në fjalë.

Të tillëve melaiiket u marrin myzhde për shpëtimin e tyre mu në momentin e vdekjes, po edhe pas vdekjes, duke u dhënë të kuptojnë se janë xhennetlinj.

A ka nevojë Zoti për fëmijë kur gjithçka është e Tij, fëmija është për atë që ka nevojë për të.

71. Lexoju atyre ngjarjen e Nuhut, kur popullit të vet i tha: “O populli im, nëse u vjen rëndë qëndrimi im në mesin tuaj, përkujtimet e mia me ajetet e Allahut, e unë iu kam mbështetur vetëm Allahut, ju vendosni për qëllimin tuaj, thirrni në ndihmë edhe zotat tuaj, e mos e mbani fshehtë, dhe zbatoni atë kundër meje e mos pritni.

72. E nëse prapësoheni (nga mësimet

e mia), unë nuk u kërkoj ndonjë shpërblim, se shpërblimi im është vetëm prej Allahut. Unë jam i urdhëruar të jam njëri prej myslimanëve.

73. E ata (populli i tij) e konsideruan atë rrenacak e Ne e shpëtuam atë dhe ata që ishin bashkë me të në anije, dhe i bëmë që ata të jenë pasardhës (zëvendësues), kurse ata që përgënjeshtroan ajetet tona i përmbytëm. Shih pra, si ishte fundi i gënjeshtarëve.

74. Mandej pas tij dërguam të dërguar te popujt e tyre, të cilët erdhën dhe u sollën atyre argumente të forta, por ata nuk i besuan asaj, të cilën më parë e kishin përgënjeshtroar. Kështu, pra vulosim zemrat e atyre që kalojnë kufijtë.

75. Pastaj, pas tyre dërguam Musain dhe Harunin me argumentet Tona, te faraoni dhe te paria e rrethit të tij, po ata paraqitën kryelartësi, pse ishin popull që bënte krime.

76. E kur u erdhi atyre e vërteta e sigurt nga Ne, ata thanë: “Kjo nuk është tjetër pos magji e qartë.

77. Musai tha: A të vërtetës i thoni magji? A magji është kjo? Magjistaret nuk shpëtojnë?

78. Ata thanë: “Mos erdhe të na largosh nga ajo (feja) që e gjetëm te prindërit tanë, për t’ju mbetur ju dyve madhështia në tokë? Po ne nuk u besojmë juve dyve.

79. Faraoni tha: “Sillmëni mua të gjithë magjistarët e aftë.

80. E kur erdhën magjistarët, Musai u tha: “Hidhni ç’keni për të hedhur”.

81. E kur i hodhën ata, Musai u tha: “Kjo që e sollët ju tash, vërtet është magji!” Po Allahu do ta asgjësojë këtë, sepse Allahu nuk e përkrah veprën e të prishurve.

82. Dhe argumentet e veta Allahu e fuqizon të vërtetën, ndonëse e urrejnë të pabesët.

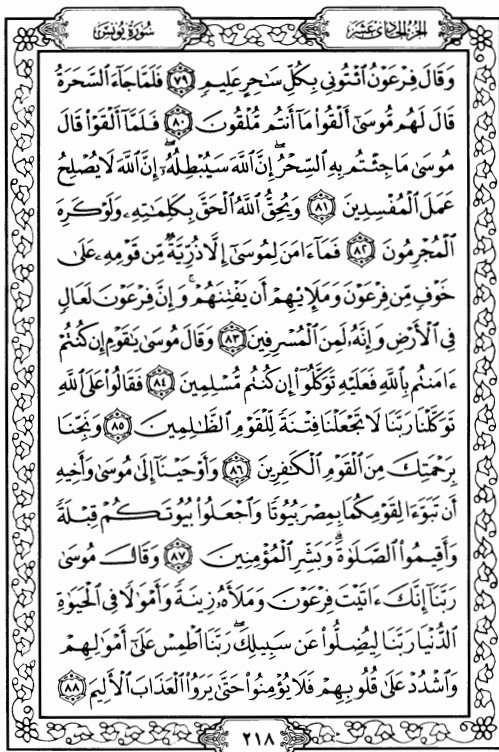
83. Duke pasur frikë nga faraoni dhe nga rrethi i tij se do t’i torturojnë, Musait nuk i besoi kush pos një pjese e pasardhëse të popullit të tij. Vërtet, faraoni ishte mbizotërues në tokë dhe ai ishte njëri prej shkatërrimtarëve.

84. Musai tha: “O populli im, nëse i keni besuar Allahut, vetëm Atij mbështetuni, nëse jeni të dorëzuar (vendimit të Tij)!”

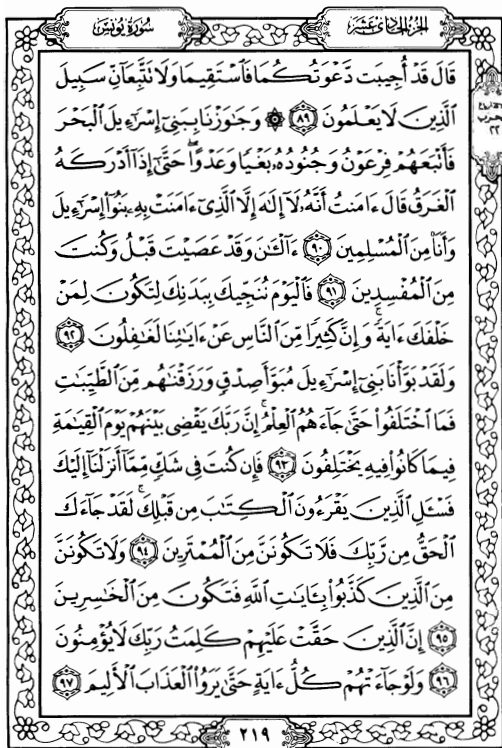
85. Ata iu përgjegjën duke i thënë: “Allahut iu kemi mbështetur, Zoti ynë, mos i mundëso popullit mizor të na sprovtojë!”

86. Dhe me mëshirën tënde, na shpëto prej popullit jobesimtarë!

87. Ne i thamë Musait dhe vëllait të tij t’i bëni vend në Egjipt popullit tuaj, shtëpitë tuaja t’i bëni faltore e ta falni namazin rregullisht. Ti (Musa) përgëzoi besimtarët!

88. Musai tha: “Zoti ynë, Ti i ke dhënë faraonit dhe parisë së tij mjete të përjetimit dhe pasuri në jetën e kësaj bote, ashtu që o Zot ynë, po i largojnë njerëzit prej rrugës tënde. Zoti ynë, zhduke pasurinë e tyre, shtrëngoi zemrat e tyre, e të mos besojnë derisa ta shijojnë dënimin e idhët!”

89. Ai (Allahu) tha: “Lutja juaj është pranuar, prandaj ju të dy qëndroni ashtu si jeni e mos ndiqni rrugën e atyre që nuk dinë!*

90. Ne i kapërcyem beni israilët përtej

* Muhammedi a.s. u tregoi kurejshitëve për Nuhun dhe popullin e tij. U tregoi se pejgamberët nuk kanë pasur qëllim ndonjë interes material, ata punuan për të lartësuar moralin njerëzor të mbështetur në udhëzimet e Zotit. U tregoi se kryeneçësia e tyre nuk i solli kurrfarë dëmi Nuhut, e edhe më hiq Zotit, por u solli atyre vetë. U dha të kuptojnë se edhe kurejshitët do t'i gjejë ashtu ndonjë e zezë.

Udhëzimet e Zotit janë mëshirë, por nëse edhe pas të gjitha këshillave të buta e të bukura, refuzohet e vërteta, mëshira e Zotit tërhiqet nga zemrat e tilla dhe, atëherë zemrat e tyre mbyllen dhe nuk shohin asgjë të mirë e të mbarë, sepse janë duke u përgatitur për xhehenemin e shëmtuar.

Për Nuhun dhe popullin e tij, ditën të na rrëfejnë vetëm shpalljet nga Zoti, ngase jeta e tij i takon një lashtësie të hershme, për çka historia nuk di asgjë. Për Musain që ishte nja dymijë e pesëqind vjet para Pejgamberit tonë dhe për faraonët, historia posedon me disa shënime në bazë të studimeve arkeologjike.

Faraoni dhe populli i tij, kibtët (*koptët*) ishin popull injorant, popull i pafé, ndërsa populli i Musait ishte popull i udhëzuar me libër, me kushtetutë prej Zotit, andaj polemika mes tyre ishte e madhe. Koptët kishin kushte të mira për jetë, ajo gjendje ua kishte rritur mendjen. Zakonisht njerëzit e tillë me shumicë janë mendjelartë, por janë edhe të marrë, ngase nuk dëgjojnë këshilla nga të tjerët nga mendjemadhësia e tyre dhe mbesin të tillë gjatë tërë jetës.

Hidhërimi i Musait që si duket në mallkimin që i bëri popullit të faraonit, ishte hidhërim për hir të Allahut dhe të fesë së Tij, e jo hidhërim për vetën e vet.

detit, e faraoni dhe ushtria e tij i ndoqi mizorisht dhe armiqësisht derisa e përfshiu atë përmbyjsja, e ai tha: “Besova se nuk ka Zot tjetër pos Atij që i besuan beni israilët, edhe unë jam nga myslimanët!”

91. Ti tani beson, ndërsa më parë kundërshtove dhe ishe njëri prej shkatërruesve!

92. Sot po të shpëtojme ty (po të nxjerrim prej detit) me trupin tënd (të vdekur), që të shërbesh si argument për ata që vijne pas teje. Vërtet, ekziston një shumicë njerëzish që nuk hulumtojnë argumentet Tona.

93. Në të vërtetë, Ne i vendosëm beni israilët (pas shkatërrimit të armiqve të tyre) në një vend të mirë, i furnizuam ata me ushqime të dobishme dhe nuk ishin të përçarë (rreth fesë) vetëm pasi që u erdhi atyre dituria (Tëvrati). Zoti yt, do të gjykojë mes tyre në ditën e kijametit, për atë që ishin të përçarë.

94. Po, (fjala vjen) nëse je në dyshim për këtë që të zbritëm ty (për ngjarjet e pejgamberëve), atëherë pyeti ata që lexojnë librin para teje. Ty të erdhi nga Zoti yt e vërteta, pra, mos u bë prej atyre që dyshojnë.

95. Dhe mos u bë prej atyre që përgënjeshtroan argumentet e Allahut, e të bëhesh nga të dështuarit.

96. Kundër atyre, për të cilët ka përfunduar caktimi i Zotit tënd, ata nuk besojnë,

97. Edhe sikur t’u kishin paraqitur atyre çdo lloj argumenti, ata nuk besojnë derisa të shohin dënimin e rëndë.

98. Përse nuk pati vendbanim që të ketë besuar e besimi i tij të ketë ndihmuar (në shpëtim), pos popullit të Junusit, që pasi që besoi, Ne larguam prej tyre dënimin shëmtues në jetën e kësaj bote dhe i lejuam të jetojnë deri në një afat të caktuar.

99. Sikur të kishte dashur Zoti yt, do t'i besonin çka janë në tokë që të gjithë. A ti do t'i detyrosh njerëzit të bëhen besimtarë?

100. Nuk është e mundur për asnjë njeri të besojë (ndryshe), pos me ndihmën e Allahut. E dënimin u jepë atyre që nuk mendojnë.

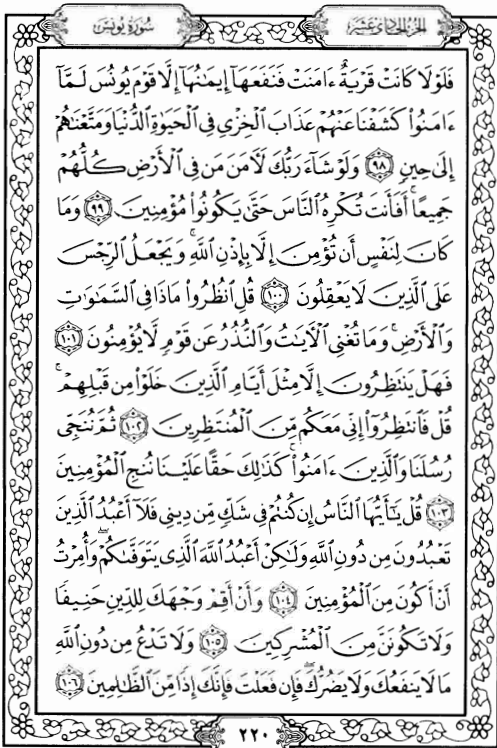
101. Thuaj: “Vështroni me vëmendje çka ka (nga argumentet) në qiej e në tokë. Po argumentet dhe qortimet nuk bëjnë dobi ndaj një popull që nuk beson.

102. A janë duke pritur tjetër (fat) pos ditët (e zeza) si të atyre që ekzistonin para tyre? Thuaj: “Pritni, pra, se edhe unë bashkë me ju po pres!”

103. E Ne pastaj i shpëtojmë të dërguarit tanë, edhe ata që besuan. Ja kështu, është detyrë Jona, t'i shpëtojmë besimtarët.*

104. Thuaj: “O ju njerëz, nëse ju dyshoni në fenë time, unë nuk adhuroj ata që ju i adhuronin pos Allahut, por adhuroj Allahun që u jep vdekjen (ashtu si ua ka dhënë jetën), dhe jam i urdhëruar të jem besimtarë (i Zotit një).

105. Dhe (jam i urdhëruar): Përqëndrohu me tërë qenien tënde në fenë e drejtë, e mos u bë nga idhujtarët!

106. Dhe mos lut tjetër kë pos Allahut, ndonjë (idhull) që nuk të sjell as dobi as dëm, e nëse bën atë, dije se i ke bërë padrejt vetvetes.

* Zoti xh. sh. u mundësoi beni israilve të kalojnë përtej detit Suvesh me ndihmën e mrekullisë që ia dha Musait. Faraoni me ushtrinë e tij i ndoqi rreptas dhe u fut po në atë rrugë kah kaloi Musai me popullin e vet. Kur u futën të gjithë në ato rrugë të detit, që ishin hapur për Musain, e jo për faraoonin, uji i detit u bashkua dhe i përmbyti që të gjithë. Para se të përmbytej, faraooni e shprehu besimin tri herë. Herën e parë tha: “Besova”, të dytën: “S’ka Zot tjetër pos Atij që i besuan beni israilët” dhe së treti: “Unë jam nga myslimanët”. Nuk i pranua besimi ngase ai erdhi me vonesë, pas humbjes së të gjitha shpresave, e atëherë besimi është i papranueshëm. Kështu mendon Fahu Razu.

Komentatorët thonë: trupin e vdekur të faraoonit e hodhën valët e detit në breg, për arsye, se ai e kishte quajtur veten zot, e që të mos mashtrhej kush se ai shpëtoi, Zoti ua paraqiti kufomën e tij të fryrë sa një ka.

Për dyshimin që përmendet rreth tregimeve të Kur’anit për ngjarjet e peçjamberëve, fjala është për çdo njeri, e jo për Muhammedin personalisht.

Junusi ishte i dërguar i popullit të vet në Nijneva, në krahinën e Mosullit, në veri të Irakut. Pasi që populli nuk respektoi mësimet e tij, ai u largua. Largimi i tij ishte shenjë e ardhjes së dënimit nga Zoti. Mirëpo, populli atëherë u pendua sinqerisht për gabimin e vet dhe iu drejtua Zotit me lutje që t’ua falë gabimin. Zoti e largoi nga ta dënimin dhe i la të jetojnë e të shfrytëzojnë të mirat e kësaj jete. Kjo dëshmon se njerëzit në raste të ndonjë rreziku nga ndoje dukuri natyrore, duhet kthyer me lutje të sinqertë kah Zoti e Ai do t’ua largojë të keqen.

Muhammedit i thotë Zoti xh. sh. që të mos brengosej aq shumë për disa njerëz pse nuk besojnë, ajo nuk është punë e tij. Po të donte Zoti, të gjithë do të besonin, por Ai e do atë besim që buron nga vetë vullneti i njeriut, e jo atë që është rezultat i dhunës.

Me ndihmën e Allahut përfundoi përkthimi i kësaj kapitine. Falënderuar qoftë Zoti i madhëruar!